

Η προσφώνηση του Μητροπολίτου Βεροίας:

«Ἡμεῖς δέ κηρύσσομεν ... Χριστόν Θεοῦ δύναμιν καί Θεοῦ σοφίαν».

Αὐτόν τόν Χριστόν, τήν δύναμιν καί τήν σοφίαν τοῦ Θεοῦ, ἐκήρυξεν ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος καί κατά τήν ἔλευσιν αὐτοῦ εἰς τήν Βέροϊαν πρό δύο χιλιάδων περίπου ἐτῶν, ἐξ αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ σημείου, ἔνθα ἰστάμεθα καί εὐρίσκεται τό ἱστορικόν αὐτοῦ Βῆμα.

Τόν ἐκήρυξεν εἰς τοὺς εὐγενεῖς Βεροιεῖς καί εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἡμαθίας, οἱ ὅποιοι εἶχον γνωρίσει καλῶς τήν ἀνθρωπίνην δύναμιν ἐν τῷ προσώπῳ καί τῷ ἔργῳ τοῦ μεγάλου Μακεδόνο βασιλέως Ἀλεξάνδρου, εἶχον ὅμως γνωρίσει καί τήν ἀνθρωπίνην σοφίαν διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ μεγάλου Ἑλληνος Μακεδόνο φιλοσόφου Ἀριστοτέλους, διδάξαντος ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῶν Αἰγῶν τόν Μέγαν Ἀλέξανδρον καί ἰδρύσαντος τήν Σχολήν αὐτοῦ παρά τήν Μίεζαν.

Τήν σχέσιν ταύτην τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων, ἐντρυφησάντων εἰς τήν κατ' ἄνθρωπον σοφίαν καί ἀναζητησάντων δι' αὐτῆς ψήγματα τῆς ἀληθοῦς σοφίας, τοὔτέστιν τοῦ Θεοῦ, μετά τοῦ ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν, ἀγίου ἐνδόξου ἀποστόλου Παύλου, τοῦ κηρύξαντος καί ἀπό τοῦ βήματος τούτου τήν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποκεκαλυμμένην σοφίαν τοῦ Θεοῦ, ἐπεχειρήσαμεν νά διερευνήσωμεν καί ἡμεῖς κατά τήν διάρκειαν τοῦ ὑπό τόν τίτλον «Ἀπόστολος Παῦλος καί φιλόσοφοι» πραγματοποιηθέντος ἐν Βεροίᾳ εἰκοστοῦ δευτέρου Διεθνοῦς Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου κατὰ τὰς ἀρχάς Ἰουνίου, ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν εἰκοστῶν δευτέρων Παυλείων, ἀφιερωθέντων ὁμοίως εἰς τήν σχέσιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μετά τῶν φιλοσόφων, μέ ἀφορμήν τήν συμπλήρωσιν 2400 ἐτῶν ἀπό τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀριστοτέλους καί τήν ἀνακήρυξιν ὑπό τῆς Unesco τοῦ ἔτους 2016 ὡς ἔτους Ἀριστοτέλους, ὁλοκληρουμένων δέ κατὰ τήν παροῦσαν ἐσπέραν διὰ τοῦ Μεγάλου Πατριαρχικοῦ Ἑσπερινοῦ ἐν τῷ Βήματι τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου.

Δι' ἡμᾶς, Παναγιώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, ἀποτελεῖ μεγίστην τιμήν καί ὑψίστην εὐεργεσίαν ἡ σεπτῇ Ὑμῶν παρουσία εἰς τὰς λατρευτικάς συνάξεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἱδρυτοῦ καί διδασκάλου αὐτῆς, πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου Παύλου, καί ἐπὶ τῇ ἀποκαταστάσει καί ἀνακαινίσσει τοῦ παλαιοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς πόλεως μας, τῶν ἁγίων πρωτοκορυφαίων ἀποστόλων Παύλου καί Πέτρου, ὡς προεξάρχοντος, εὐλογοῦντος, διδάσκοντος καί ἀγιαζόντος ἡμᾶς.

Διὰ τοῦτο καί ἐκφράζομεν τήν βαθυτάτην, ὁλοκάρδιον καί υἱικήν ἡμῶν εὐγνωμοσύνην πρός τήν Ὑμετέραν σεπτὴν καί θεοφρούρητον Παναγιότητα, ἐκφράζομεν δέ καί τὰς ταπεινάς ἀλλά θερμοτάτας εὐχαριστίας μας πρός τόν οὐρανοβάμονα τοῦ Κυρίου ἀποστόλου Παῦλον, τόν ἡμέτερον διδάσκαλον καί φωτιστὴν καί κηδεμόνα, ὁ ὁποῖος εἰσήκουσε τῆς εὐτελοῦς ἡμῶν δεήσεως καί ἀπό τήν Κρήτην, τήν ὁποίαν καί ἐκεῖνος ἐπεσκέφθη εὐαγγελιζόμενος τόν λόγον τοῦ Κυρίου καί εἰς τήν ὁποίαν πεπεύσμεθα ὅτι νοερῶς καί ἀοράτως παρίστατο καθ' ἀπάσας τὰς συνεδρίας τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Συνόδου, τῆς διεξαχθείσης εἰς τήν νῆσον, τήν ὁποίαν προσφυῶς Ὑμεῖς ἐχαρακτήρισατε προσφάτως ὡς τήν πνευματικὴν ναυαρχίδα τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐν Μεσογείῳ, ἔφερεν ὑμᾶς, Παναγιώτατε, ἐνταῦθα, εἰς τήν Μακεδονικὴν Βέροϊαν, εἰς τόν ἀνακαινισθέντα σεβασμιον οἶκον του, διὰ νά ἀκουσθῇ ὑπὸ τῶν σεπτῶν πατριαρχικῶν ὑμῶν χειλέων καί ἀπό τοῦ ἀποστολικοῦ τούτου βήματος διαπρύσιος καί πάλιν ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, ὁ λόγος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὁ λόγος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς ἠκούσθη πρότρυτα καί ἐν τῷ θείῳ Πνεύματι καταρτισθέντι καί ἀναγνωσθέντι μηνύματι τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, λόγος δυνάμεως καί σοφίας, πρός τόν καταπεπονημένον ἀπό τήν ἄλογον καί παράλογον χρῆσιν τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως σύγχρονον ἄνθρωπον καί τόν πεπλανημένον ἀπὸ τήν ματαιίαν καί ψευδῇ σοφίαν τῶν δοκούντων εἶναι σοφῶν τοῦ συγχρόνου κόσμου, οἱ ὅποιοι «φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν», διὰ νά ἀκουσθῇ ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, «ὅς ἐγεννήθη σοφία ἡμῖν ἀπὸ Θεοῦ» καί ὁ ὁποῖος εἶναι καί παραμένει «χθές καί σήμερον

ὁ αὐτός καί εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ἐκφράζοντες ἅπαξ ἔτι μετ' ἀπείρου σεβασμοῦ τάς ὀλοκαρδίους ἡμῶν εὐχαριστίας διὰ τὴν μεγίστην εὐλογίαν τῆς Πατριαρχικῆς Ὑμῶν ἐπισκέψεως εἰς τὴν Βέροϊαν καί τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας, εὐχόμεθα ταπεινῶς ὅπως Κύριος ὁ Θεός, ὁ καταστήσας πρό εἰκοσιπενταετίας τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐπὶ τῆς ἀποστολικῆς λυχνίας τοῦ Φαναρίου ἵνα λάμπη καὶ φωτίζει πᾶσι τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κόσμου, κλεῖζι δι' ἔργων ἀγαθῶν καὶ λαμπρῶν τὴν Ὑμετέραν Πατριαρχεῖαν, κρατύνῃ δέ καὶ ἐνισχύῃ Ὑμᾶς ἐπὶ χρόνους μηκίστους σῶον, ἔντιμον καὶ ὑγιᾶ διὰ νά ὀρθοτομῆτε τὸν λόγον τῆς Αὐτοῦ ἀληθείας καὶ κηρύσσητε «Χριστὸν ἐσταυρωμένον καὶ ἀναστάντα», «οὐκ ἐν πειθοῖς σοφίας, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει πνεύματος καὶ δυνάμεως».